

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jindřichom Stoszkom, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 105/2019 a jeho uznesením z 28. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ]

JUDr. Jindřichom Stoszkom, Černyševského 26, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 105/2019 (ďalej len „napadnutý postup“) a jeho uznesením z 28. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala proti svojmu bývalému zamestnávateľovi ako žalovanému žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenia, že výpoveďou z pracovného pomeru, odvolaním z funkcie riaditeľky a odvolaním z funkcie členky predstavenstva boli porušené zásady rovnakého zaobchádzania v zmysle zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v platnom znení.

3. Okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol rozsudkom č. k. 10 Cpr 2/2015-180 z 20. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“). Proti rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 15 CoPr 1/2017 z 30. mája 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľka podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie na najvyššom súde, ktoré odôvodnila podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len „CSP“) na tom základe, že *„postupom súdov bolo prelomené jej právo na spravodlivý proces“*.

4. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím odmietol dovolanie podané sťažovateľkou, pretože sa nestotožnil s jej názorom, že procesným postupom odvolacieho súdu malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces. Sťažovateľka s uvedeným záverom nesúhlasí, pričom tvrdí, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím porušil jej základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta postup a rozhodnutie najvyššieho súdu ako porušovateľa ňou označených práv, ale opakovane spochybňuje postup odvolacieho aj prvoinštančného súdu a uvádza skutkové okolnosti na podporu odôvodnenosti žalovaného nároku, o ktorom rozhodoval súd prvej inštancie. Je toho názoru, že všeobecné súdy porušili procesné pravidlá vedenia konania a vec nesprávne právne posúdili.

6. Z procesného hľadiska namieta, že súd prvej inštancie mal v zmysle § 181 ods. 2 CSP vysloviť predbežné právne posúdenie veci. Keďže išlo o spor s ochranou slabšej strany mal súd z vlastnej iniciatívy vykonať dôkazy vzhľadom na dôkaznú situáciu. Odvolací súd podľa jej názoru nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Ďalej nesúhlasí s právnym záverom súdov nižších stupňov, že jej odvolanie z funkcie členky predstavenstva mala riešiť žalobou v samostatnom konaní, pretože ide o obchodnoprávny vzťah. Tvrdí, že súdy sa vôbec nezaoberali dôkazom, resp. nesprávne vyhodnotili dôkaz – e-mailovú komunikáciu s vysokopostaveným funkcionárom žalovaného, z ktorého sťažovateľka odvodzovala porušenie zákazu diskriminácie pri jej odvolaní z funkcie riaditeľky a z funkcie člena predstavenstva. Podľa názoru sťažovateľky jediným dôvodom odvolania jej osoby z uvedených funkcií bol jej nástup na materskú dovolenku.

7. Dovolaciemu súdu vytýka nesprávne vyhodnotenie skutočnosti, že pri nástupe do práce po materskej dovolenke jej nebola ponúknutá pôvodná pracovná pozícia, ale iná pracovná pozícia za rovnakých zmluvných podmienok. Ďalej uvádza, že najvyšší súd nesprávne vyložil pojem osamelý zamestnanec podľa § 40 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) a pojem domácnosť podľa § 115 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zotrváva na svojom názore, že spĺňala podmienku osamelého zamestnanca trvale sa starajúceho o dieťa mladšie ako tri roky a z tohto dôvodu s ňou nebolo možné platne ukončiť pracovný pomer z dôvodu prekážky podľa § 64 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. Podmienka osamelosti u nej existovala už v čase doručenia výpovede zo strany zamestnávateľa, čo konajúce súdy neuznali a čo spôsobilo jej neúspech vo vedenom súdnom spore.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 105/2019 zo dňa 28.11.2019 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 105/2019 zo dňa 28.11.2019 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka si zároveň uplatňuje nárok na náhradu trov konania proti najvyššiemu súdu.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa,

ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu z dôvodu, že najvyšší súd aproboval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, s ktorými sťažovateľka nesúhlasí, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

16. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky zistil, že je daná jeho právomoc, sťažovateľka je zastúpená advokátom, ústavná sťažnosť má náležitosti ustanovené zákonom, je prípustná, bola podaná včas a oprávnenou osobou; ústavný súd však z materiálneho hľadiska musel skonštatovať jej zjavnú neopodstatnenosť.

17. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľka je síce právne zastúpená, ale obsah a kvalita ústavnej sťažnosti tomu príliš nezodpovedajú. Ústavná sťažnosť je v podstatnej časti iba kompilátom doslovne skopírovaných častí rozhodnutí všeobecných súdov a procesných podaní sťažovateľky (s. 2 až 27 ústavnej sťažnosti). V časti VII ústavnej sťažnosti, ktorá sa ako jediná zdá byť argumentačne významnou, absentujú konkrétne ústavnoprávne argumenty a východiská odôvodňujúce porušenie označených práv sťažovateľky (okrem všeobecne vyjadreného nesúhlasu so závermi všeobecných súdov). Aj keď ústavná sťažnosť smeruje iba proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu, sťažovateľka hodnotí a napáda aj postup a rozhodnutia súdov nižších inštancií rozhodujúcich v jej veci. Vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti a zo zásady viazanosti rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), ústavný súd ustálil, že predmetom ústavnoprávneho prieskumu je iba postup a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako to je špecifikované v záhlaví tohto rozhodnutia.

18. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 195/07, II. ÚS 7/97).

19. Ďalej v zmysle konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 209/05).

19.1 Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní a jeho kvalita predurčená zákonom je vyjadrením základného práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochrana základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi je súčasne aj porušením základného práva alebo

slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 54/97, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 16/09).

20. Úlohou ústavného súdu v konkrétnom prípade je posúdiť súlad napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozhodnutia, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie podané sťažovateľkou ako neprípustné z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

21. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne vysvetlil podstatu a význam sťažovateľkou namietaného opomenutia okresného súdu poučiť ju o jej procesných právach a povinnostiach a o povinnosti podať predbežné právne posúdenie sporu. Uviedol, že počas celého konania bola sťažovateľka právne zastúpená, a preto v súlade s § 160 ods. 3 písm. b) CSP sa na ňu rozšírená poučovacia povinnosť súdu nevzťahovala (bod 10 odôvodnenia). K nevykonaniu dôkazov v prospech sťažovateľky z vlastnej iniciatívy okresného súdu, resp. aj krajského súdu najvyšší súd uviedol, že túto povinnosť nemožno chápať ako povinnosť súdu vykonať každý do úvahy prichádzajúci dôkaz v prospech slabšej strany, kým sa mu nepodarí preukázať dôvodnosť žaloby, ale musí ísť o dôkaz, ktorého vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Vyšetrovací princíp v sporoch s ochranou slabšej strany má vyvážiť možnú situáciu, keď slabšia strana nemusí mať objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom (bod 11 odôvodnenia).

22. K otázke predbežného právneho posúdenia sporu, ktoré v sťažovateľkinej veci okresný súd nevykonával, najvyšší súd zhrnul, že právo na spravodlivé konanie je tzv. výsledkové, t. j. porušenie práva je potrebné posudzovať ako celok. Ak proces ako celok nevykazuje znaky nespravodlivosti, resp. ak došlo k pochybeniu, ktoré v neskoršej fáze procesu bolo odstránené, vo výsledku nemožno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces, ako to namietala sťažovateľka v podanom dovolaní. Ak aj súd prvej inštancie neuviedol predbežné právne posúdenie veci a v určitej fáze konania bol jeho právny názor pre sťažovateľku prekvapivý, sťažovateľka mala k dispozícii odvolanie, ktoré aj využila,

a teda už ďalej nemohla argumentovať, že išlo o neodstrániteľný, resp. nenapraviteľný nedostatok zasahujúci do jej práva na spravodlivý súdny proces (bod 14 odôvodnenia). Najvyšší súd doslova uviedol: „*Pokiaľ však (jeho) predbežné uvedenie (oznámenie) okresný súd počas konania v prvej inštancii nevykonal, uvedené pochybenie ale nespôsobilo pre žalobkyňu nereparovateľný negatívny dôsledok a nesmerovalo k trvalému odopretiu jej práva na spravodlivý (riadny) proces.*“

23. Sťažovateľka v dovolaní namietala aj nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií. Najvyšší súd v prvom rade posúdil konanie na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde ako jeden celok. Z tohto pohľadu sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, naopak, uviedol, že konajúce súdy riadne v logickej súvislosti a v súlade s platným právnym stavom posúdili jednak otázku existencie osamelosti u sťažovateľky v čase doručenia výpovede ako možného dôvodu neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a rovnako podrobne sa zaoberali aj otázkou porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Okresný súd a krajský súd zhodne uviedli, že odvolanie sťažovateľky z funkcie členky predstavenstva je potrebné posudzovať podľa obchodnoprávných predpisov, a nie podľa Zákonníka práce. V súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania v dôsledku odvolania z funkcie riaditeľky a v dôsledku výpovede danej sťažovateľke skonštatovali, že sťažovateľka v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, z akého dôvodu malo dôjsť k porušeniu tejto zásady.

24. Špeciálnu pozornosť venoval najvyšší súd výkladu pojmu osamelý zamestnanec v zmysle § 40 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s pojmom domácnosť podľa § 115 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že „... *za osamelého možno považovať zamestnanca, ktorý nežije so žiadnou inou fyzickou osobou trvale alebo ktorý si náklady na svoje potreby uhrádza výlučne sám.*“ (bod 17 odôvodnenia). Je zrejmé, že sťažovateľka nenamietala právne posúdenie tohto pojmu, ale skôr skutkové vymedzenie, či naozaj bola osamelá alebo nie. Najvyšší súd zdôraznil, že dovolacie konanie neslúži na reparáciu zisteného skutkového stavu veci. Dovoláním podaným v zmysle § 420 písm. f) CSP možno namietat len pochybenie v procese, ktoré dosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivé

súdne konanie, pričom to môže spočívať aj v deficitoch v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

25. V súvislosti s tvrdeným porušením zásady rovnakého zaobchádzania sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta neprihliadnutie, resp. nesprávne vyhodnotenie ňou predložených dôkazov (komunikácia s vysokopostaveným predstaviteľom žalovaného). Rovnakú námietku sťažovateľka uplatnila aj v dovolacom konaní. Najvyšší súd k nej uviedol, že úlohou dovolacieho súdu nie je posudzovať, resp. reparať zistený skutkový stav (podobne ako je uvedené v bode 24 tohto rozhodnutia). Táto námietka sa objavuje už v odvolaní sťažovateľky proti rozsudku súdu prvej inštancie a v rovnakom duchu argumentuje aj v dovolaní a napokon aj v podanej ústavnej sťažnosti, čo nasvedčuje skôr záveru, že sťažovateľka sa nestotožnila so skutkovými a s právnymi závermi súdov nižších stupňov, čo ale nemohlo viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a takisto ani k porušeniu práva na spravodlivý proces namietanému ústavnou sťažnosťou.

26. Závery napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu spĺňajú ústavnoprávnu požiadavku riadneho poskytnutia súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše, ako už bolo naznačené, sťažnostná argumentácia sťažovateľky primárne nesmeruje k spochybneniu zachovania jej základného práva na súdnu ochranu, ale ide o opakovanie argumentácie použitej v základnom konaní pred všeobecnými súdmi a je zameraná skôr na skutkový stav veci. Sťažovateľka v podstate nie je spokojná s tým, ako súdy vec vyhodnotili po skutkovej stránke, čo vyústilo do jej neúspechu. Rovnaké argumenty použila sťažovateľka aj v dovolaní, pričom najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlil podstatu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k nedostatkom v procese dokazovania zisťovania skutkového stavu a uzavrel, že nezistil porušenie práva na spravodlivý proces.

27. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

Právo strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (z novších rozhodnutí napr. I. ÚS 418/2019, ktoré zároveň odkazuje na staršie rozhodnutia I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu.

30. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým postupom ani napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť

v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu